

TRAMPOTY SKŘÍTKŮ

SVENA

NILSE

LARSE

OBSAH

	Strana
Zázračná květina	3
Co se stalo zajícovi	10
Čarovné květy	15
Kde je moje maminka?	23
Ztratila se vydra	31
Ztracený papoušek	37
Pozor vosy!	41
Neposlušný zajíček	50
Leknínové jezírko	54
Lars - vůdce skřítků	58

ZÁZRAČNÁ KVĚTINA

Lars, Nils a Sven bydleli na kraji lesa v malém pařízku. Museli se přestěhovat z jeskyňky, kterou zavalila voda. Každý skřítek měl malou světničku s lampičkou a postýlkou. Společně měli jednu místnost. Když odcházeli na své cesty, dávali před pařízek velký kámen. Lars a Nils měli velkou sílu, kterou jim dala voda ze studánky. Sven také získal sílu, ale ztratil ji, protože nedělal správné věci. Pak si to uvědomil a polepšil se. Trochu síly nabyl, ale ne tolik, aby odvalil kámen ode dveří.

Jednoho dne chtěli Lars a Nils odejít do lesa, hledat vzácnou bylinku, ze které se mohla udělat zázračná mastička. Sven s nimi nechtěl jít. „Budu sbírat bylinky v lese,“ řekl Larsovi. Než Lars a Nils odešli do hlubokého lesa, dali přede dveře těžký kámen, aby se do pařízku nikdo nepovoláný nedostal. A dali se na cestu.

Sven byl v lese. Nasbíral byliny a šel se podívat, jestli se Lars a Nils vrátili. „Asi jsou hodně daleko. Budu muset počkat, protože nemohu odvalit kámen, který leží přede dveřmi,“ přemýšlel Sven. Napadlo ho, že by mohl poprosit zajíce, aby mu pomohl, ale pak by se zajíc dostal do pařízku, když by v něm nikdo nebyl. A to nechtěl. Když začínala noc, dostal velký strach o kamarády. Sám se napil z kvítku trochu rosy a lehl si pod keř. Nemohl však usnout.

Mezitím Lars a Nils došli do tmavého lesa. Začínalo pršet. „Měli bychom se někde schovat,“ řekl Nils. „Také o tom přemýšlím,“ řekl Lars a začal se rozhlížet, kde by se schovali. Najednou uviděli v dálce malou jeskyňku. Přidali do kroku a vešli do ní. V tom uslyšeli silný rachot a byla tma. „Asi spadla část hlíny shora a zatarasila nám vchod,“ řekl Nils po chvíli. „To udělal někdo schválně,“ řekl Lars.

„Máme sice hodně síly, ale na odhrabávání množství hlíny to asi nestačí,“ řekl Lars. „Možná stačí,“ oponoval Nils. „Ale kdo ví, kdo za tím naším uvězněním stojí,“ řekl. „Mohla se ta stěna náhle sesunout sama, protože prší,“ doufal Lars. „Kdo ví, jak dlouho tady budeme,“ uvažoval Nils. Najednou někdo začal odhrabávat hlínu před vchodem. Trvalo to dlouho, ale pak to ustalo. „Někdo nám chtěl pomoci?“ řekl Lars. „Zdá se, že ano,“ odpověděl Nils.

„Budeme se snažit usnout,“ navrhl Nils. „Bude už pozdě večer. Možná je náš zachránce unavený,“ uvažoval. Skřítkci usnuli. Probudilo je kopání a ozývaly se velké rány. „Tak už se pracuje na našem osvobození,“ řekl radostně Nils. „Mám obavy, kdo tam je!“ řekl Lars. A nemýlil se.

Najednou se odhrnulo velké množství hlíny a oba skřítki uviděli malou škvírku. Nils se opatrně přiblížil a co uviděl, mu úplně vyrazilo dech. Stál tam sám velký Gerd, velitel zlých skřítků. Gerd uviděl, že se někdo na něj dívá a tak zahřměl. „Jsem velký vládce tohoto lesa! Nikdo nebude rušit náš klid! Pustím vás, až mně řeknete, kde máte ukrytý svůj poklad!“ A zachechtal se.

Nils se od dírky vzdálil a potichu se zeptal Larse. „Slyšel jsi to?“ „Ano, slyšel. Je to zlý vládce hlubokých lesů,“ zašeptal Lars. Nastalo ticho. Gerd už nekopal. „Přece tady nebude stále. Až odejde, odhrnu hlínu. Mám přece sílu! A pak vyjdeme ven,“ navrhl Nils. „Je třeba, aby Gerd odešel,“ řekl Lars. Chvíli seděli tiše a pak zjistili, že Gerd opravdu odešel. Nechal však před jeskyní jiného zlého skřítku. „Vždy bývají tři zlí skřítki,“ řekl Lars.

